

Sygn. akt III KK 83/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R. D.**

oskarżonego z art. 233 § 6 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 maja 2014 r.,

z urzędu kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 listopada 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.- Wydział Zamiejscowy Karny w W.

z dnia 5 września 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć oskarżonego R. D. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z.- Zamiejscowy Wydział Karny w W. z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt ... 20/13, oskarżony R. D. uznany został za winnego popełnienia dwóch przestępstw określonych w art. 233 § 1 i 6 k.k., za co wymierzono mu kary jednostkowe po 100 stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł oraz orzeczono karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych w kwocie 20 zł każda, obciążając go kosztami postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt ... 253/13, zmienił zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że przyjmując, iż oskarżony dopuścił się jednego (opisanego na nowo przez sąd *ad quem*) czynu z art. 233 § 1 i 6 k.k., postępowanie wobec R. D. warunkowo umorzył na roczny okres próby, orzekając wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej i obciążając go kosztami postępowania.

Kasację w przedmiotowej sprawie wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając w niej „... uchybienie przepisu art. 439 k.p.k. oraz rażące uchybienie przepisów prawa procesowego i materialnego:

- rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów z zamiarem ewentualnym podczas gdy całokształt okoliczności zgromadzonych w sprawie, rozważonych w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego a zwłaszcza dowód przesłuchania oskarżonego oceniony w powiązaniu z faktem, iż oskarżony nie posiada wykształcenia prawniczego zaś oświadczenie sporządzone było ostatniego dnia terminu, a nadto, iż stwierdzone nieprawidłowości nie powodowały obejścia ustawowych zakazów dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej przez funkcjonariuszy gminy prowadzą do wniosku, iż nie można przypisać mu winy umyślnej,

- rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 24 h ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym w zw. z art. 233 § 6 k.k. poprzez przypisanie oskarżonemu czynu polegającego na niewykazaniu przychodu osiągniętego z tytułu działalności gospodarczej, podczas gdy powołany przepis zobowiązuje funkcjonariusza gminnego jedynie do wykazania kwoty uzyskanego dochodu w rozumieniu art. 9 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 301)”.

Przy tak sformułowanym zarzucie skarżący wniósł o „uchylenie w całości powyższego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Z. celem ponownego rozpoznania”.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. wniósł o jej pozostawienie bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona w tej sprawie kasacja jest niedopuszczalna, co trafnie zauważył w pisemnej na nią odpowiedzi oskarżyciel publiczny.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, zaś wyjątek od tej zasady określa art. 523 § 4 k.p.k.

Wobec treści zapadłego w niniejszej sprawie orzeczenia Sądu Okręgowego w Ł., warunkowo umarzającego – wobec R. D. – postępowanie karne, wniesienie kasacji przez stronę było więc możliwe wyłącznie w wypadku podniesienia w niej uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., i w takim też tylko zakresie (wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) ten nadzwyczajny środek zaskarżenia mógł zostać rozpoznany – art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2005 r., II KK 127/04, OSNKW 2005, z. 7-8, poz. 72).

Warunku tego kasacja obrońcy oskarżonego nie spełnia.

Wprawdzie w jej *petitum* wskazano „na uchybienie przepisu art. 439 k.p.k.”, jednak zarówno sama treść zarzutu, jak i uzasadnienie skargi, ignorując zresztą wymóg art. 526 § 1 k.p.k., w żadnym fragmencie nie nawiązuje do jakiegokolwiek bezwzględnego powodu odwoławczego. Oczywiście więc jest, że powołanie się przez autora kasacji na przyczynę skutkującą uchyleniem orzeczenia, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, ma charakter wyłącznie instrumentalny, zmierzający do obejścia ustawowego wymogu przewidzianego powołanym wyżej przepisem art. 523 § 2 k.p.k. Przekonuje o tym również treść pozostałych sformułowanych przez skarżącego zarzutów wskazujących jedynie na względne przyczyny odwoławcze przewidziane w art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. (naruszenia prawa materialnego i procesowego), które w takiej sytuacji w ogóle nie podlegają badaniu.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 k.p.k., przyjętą kasację – jako niedopuszczalną z mocy ustawy – należało pozostawić bez

rozpoznania, natomiast oskarżonego obciążyć kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, a to stosownie do unormowań art. 518 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k.